

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 27 marca 2013 r.

DOLiS/DEC-364/13/19780,19781

dot.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 33 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana M.K., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 22 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1035/12/64210,64222) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pana M.K., na odmowę spełnienia wobec niego obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1-5a ustawy o ochronie danych osobowych przez Burmistrza Miasta D., dotyczącego przetwarzanych przez ten organ danych osobowych Pana M.K. w postaci wizerunku, gromadzonych za pośrednictwem kamer przemysłowych w ww. urzędzie,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła drogą elektroniczną skarga Pana M.K., zwanego dalej Skarżącym, na odmowę spełnienia wobec niego obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 w związku art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej też ustawą, przez Burmistrza Miasta D., zwanego dalej Burmistrzem, dotyczącego przetwarzanych przez ten organ danych osobowych Skarżącego w postaci wizerunku, gromadzonych za pośrednictwem kamer przemysłowych w ww. urzędzie. Skarżący podniósł, że w dniu [...] złożył w Urzędzie Miasta D. pisemny wniosek „o udzieleni[e] informacji na temat istnienia zbioru danych osobowych dotyczącego [m]ojej osoby, celu, zakresu i sposobu przetwarzania danych i innych informacji dotyczących danych osobowych w postaci wizerunku gromadzonych za pośrednictwem kamer przemysłowych UM w D. Zgodnie z udostępnioną mi informacją publiczną UM w D. posiada kamery rejestrujące obraz i dźwięk w budynku [...]. Kamery te umieszczone są przy wejściach,

na korytarzach, w BOK. Bez wątplenia zatem w związku z moimi częstymi wizytami w UM w D. moje dane osobowe w postaci wizerunku zostały zarejestrowane przez system monitoringu. Z tego też powodu zasadnym i uprawnionym są moje pytania dotyczące zbioru danych osobowych w postaci zapisu obrazu i mojego wizerunku”. Skarżący podniósł, że Urząd Miasta D. odmawia odpowiedzi na postawione przez niego pytania w ww. zakresie, o czym według niego świadczy treść pisma Sekretarza Miasta D. z dnia [...], którego kopię załączył do skargi. Wobec powyższego Skarżący wystąpił do Generalnego Inspektora z prośbą o „podjęcie interwencji w mojej [Skarżącego] sprawie”.

W ww. piśmie z dnia [...] (znak: [...]), stanowiącym odpowiedź na wniosek Skarżącego z dnia [...], wskazano, że „w Urzędzie Miasta w D. monitoring ma charakter prewencyjny i został zainstalowany w celu zapewnienia bezpieczeństwa klientów oraz pracowników urzędu. Celem zastosowania monitoringu nie jest utrwalanie (gromadzenie) danych obrazowych w celu odtworzenia ich w przyszłości. W odniesieniu do monitoringu w Urzędzie Miasta D. przepisy Ustawy o ochronie danych osobowych nie mają więc zastosowania, gdyż zapis z monitoringu nie jest zbiorem danych osobowych. Natomiast w sprawie nagrań z kamer rejestrujących obraz zainstalowanych na terenie miasta należy zwrócić się z wnioskiem do Komendy Powiatowej Policji w D., która obsługuje w/w system”.

Skarżący przesłał do Biura GIODO drogą elektroniczną kopię otrzymanego pisma Komendanta Powiatowego Policji w D. z dnia [...]. W tym piśmie wskazano, że „pliki wideo rejestrowane na twardych dyskach urządzeń rejestrujących dane z monitoringu miejskiego nie zawierają danych dotyczących Pana osoby. (...) Celem rejestracji plików wideo z monitoringu miejskiego jest rejestracja zdarzeń, które potencjalnie mogą mieć charakter wykroczeń lub czynów karalnych”. Zaznaczono przy tym, że właścicielem kamer wideo monitoringu miejskiego i urządzeń rejestrujących jest Urząd Miasta w D.

W związku z powyższą skargą Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej także Generalnym Inspektorem, zwrócił się do Burmistrza Miasta D. o złożenie w sprawie pisemnych wyjaśnień i potwierdzających je dowodów. W wyjaśnieniach Burmistrza wskazano, że monitoring stosowany w Urzędzie Miasta w D. „ma charakter prewencyjny i został zainstalowany w celu zapewnienia bezpieczeństwa klientów oraz pracowników urzędu. Jakość nagrania pozwala jedynie na rejestrację sylwetek o nieokreślonej tożsamości i ogranicza się do bieżącego podglądu obrazów rejestrowanej przestrzeni w celu reakcji na niepożądane zdarzenia np. kradzież, akty wandalizmu. Monitoring nie rejestruje dźwięków. Nie jest powiązany także z ewidencją ruchu osobowego, którego Urząd nie prowadzi. Nie tworzy tym samym w sposób systematyczny zapisów oglądanych obrazów. W związku z powyższy[m] rejestrowanych obrazów nie można przypisać do konkretnej osoby a ustalenie tożsamości konkretnej osoby wymagałoby nadmiernych nakładów kosztów czasu lub działań”.

Do wyjaśnień Burmistrza załączono kopię wniosku Skarżącego z dnia [...] (do Urzędu Miasta w D. wpłynął dnia [...]) „o udzielenie informacji w sprawie przetwarzanych danych osobowych w postaci plików wideo rejestrowanych przez kamery wyszczególnione w przekazanej mi informacji publicznej na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1/2/3/4/5/ 5a i art. 33 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych”. Załączono również kopię odpowiedzi ww. urzędu z dnia [...] (nr [...]), wskazując,

że tym pismem Skarżący został „poinformowany o celu zastosowania systemu monitorującego w Urzędzie Miasta w D. oraz o braku istnienia zbioru danych osobowych. Dlatego organ uznał, iż skoro celem stosowania monitoringu wizyjnego w obiekcie Urzędu nie jest gromadzenie danych o konkretnych osobach, lecz obserwacja w celu wczesnego wykrycia niepożądanych zdarzeń i możliwości podjęcia odpowiednich działań prewencyjnych lub interwencyjnych – nie ma możliwości weryfikacji danych o osobach, które przebywały w budynku Urzędu. Należy dodać, iż informacje o funkcjonowaniu monitoringu w budynku Urzędu Miasta [...] w D. są umieszczone w widocznych miejscach przy wejściach do Urzędu, tak więc każdy klient wchodzący do budynku Urzędu posiada informację o zastosowaniu systemu monitoringu. System jest obsługiwany przez upoważnionego pracownika w oddzielnym pomieszczeniu, tak aby osoby nieuprawnione nie miały do niego dostępu. Struktura systemu monitoringu stanowi odrębną, wewnętrzną sieć nie powiązaną z innymi systemami w Urzędzie”.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 22 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1035/12/64210,64222), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w przedmiotowej sprawie.

W dniu [...] (w ustawowym terminie) do Biura GODO wpłynął – za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej – wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. Skarżący zwrócił się o cyt.: „(...) jej [decyzji] uchylenie w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Zaskarżonej decyzji zarzucam w szczególności błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że »celem monitoringu nie jest utrwalanie (gromadzenie) danych obrazowych w celu ich odtworzenia w przyszłości« choć w rzeczywistości trudno w zgodzi[e] z doświadczeniem życiowym jak i zasadami logiki, przyjąć że gromadzenie danych osobowych w postaci zapisu mogłoby mieć inny cel niż odtworzenie zapisów. Należy także zauważyć, iż nie cel gromadzenia danych ma znaczenie dla kwalifikacji prawnej, ale sam fakt, iż dane są gromadzone i przetwarzane”.

Jednocześnie do Biura GODO wpłynęło pismo Burmistrza, w którym informuje on, iż podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w wyjaśnieniach złożonych przed organem.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 22 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1035/12/64210,64222) jest prawidłowe.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest odmowa spełnienia wobec Skarżącego obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 w związku art. 32 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych przez Burmistrza Miasta D. dotyczącego przetwarzanych przez ten organ danych osobowych Skarżącego w postaci wizerunku, gromadzonych za pośrednictwem kamer przemysłowych w Urzędzie Miasta D.

Ponownie wskazać należy, iż w myśl art. 33 ust. 1 ww. ustawy na wniosek osoby, której dane dotyczą, administrator danych jest obowiązany, w terminie 30 dni, poinformować o przysługujących jej prawach oraz udzielić, odnośnie do jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32

ust. 1 pkt 1-5a. Na wniosek osoby, której dane dotyczą, informacji, o których mowa w ust. 1, udziela się na piśmie (ust. 2). Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 1-5a ustawy każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, a zwłaszcza prawo do: 1) uzyskania wyczerpującej informacji, czy taki zbiór istnieje, oraz do ustalenia administratora danych, adresu jego siedziby i pełnej nazwy, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna - jej miejsca zamieszkania oraz imienia nazwiska, 2) uzyskania informacji o celu, zakresie i sposobie przetwarzania danych zawartych w takim zbiorze, 3) uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się w zbiorze dane jej dotyczące, oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych, 4) uzyskania informacji o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, chyba że administrator danych jest zobowiązany do zachowania w tym zakresie w tajemnicy informacji niejawnych lub zachowania tajemnicy zawodowej, 5) uzyskania informacji o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane.

Powołany art. 32 ustawy ustanawia na rzecz osób, których dane są przetwarzane w zbiorach danych, szeroko ujęte prawo do informacji (określane też jako prawo dostępu do zbiorów danych), pozwalające im kontrolować przetwarzanie danych zgromadzonych w zbiorach.

W literaturze przedmiotu podkreśla się, że: „Umieszczone w pierwszej części art. 32 u.o.d.o. [ustawy o ochronie danych osobowych – przyp. GI] zastrzeżenie, że chodzi o »dane zgromadzone w zbiorze«, ogranicza zakres prawa do informacji, stawiając poza nim zarówno wszelkie mające osobowy charakter dane (informacje) luźne, jak i dane znajdujące się w rozmaitych zestawieniach, niewykazujących wszakże cech zbioru danych w rozumieniu ustawy (art. 7 pkt 1 u.o.d.o.)”. (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, 5. wydanie, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2011 s. 586).

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, że zgodnie z art. 7 pkt 1 ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o zbiorze danych - rozumie się przez to każdy posiadający strukturę zestaw danych o charakterze osobowym, dostępnych według określonych kryteriów, niezależnie od tego, czy zestaw ten jest rozproszony lub podzielony funkcjonalnie. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu: „Zastrzeżenie, że dane zawarte w zbiorze muszą być »dostępne«, pozwala na wyeliminowanie zestawów (zapisów danych) efemerycznych. (...) Zwrócenie uwagi na aspekt struktury zbioru (jego treści, zawartości) daje szansę wykluczenia z zakresu pojęcia zbioru danych różnych tekstów potocznych. Wspomniany zbiór musi wykazywać się strukturą uporządkowaną. Nie powinien być zatem luźnym zestawem, samą tylko sumą elementów składowych. (...) Konsekwencją tego uporządkowania jest to, że różne rodzaje danych przedstawiane są w określonym przestrzennym rozmieszczeniu na manualnym nośniku (nośnikach) albo w określonej fizycznej czy logicznej strukturze na nośnikach odczytywanych automatycznie. Głównym tego celem jest ułatwienie wyszukiwania i dostępu do informacji. (...) Chodzi tu o sytuację, w której do tego, aby znaleźć pewne dane, nie jest potrzebne przeglądanie sukcesywnie wszystkich składników zbioru, lecz można się posłużyć kryteriami selekcyjnymi (...)”. (J. Barta, tamże, s. 359, 361-2).

W świetle powyższego ponownego podkreślenia wymaga, że uprawnienia, o których mowa w art. 32 ustawy, przysługują jedynie osobom, których dane przetwarzane są w zbiorze danych. Jednocześnie wskazać należy, że o uzyskanie wyczerpującej informacji, czy istnieje zbiór, w którym

znajdują się dane osobowe dotyczące osoby występującej z roszczeniem informacyjnym, osoba ta może wystąpić do każdego potencjalnego administratora danych, a podmiot ten jest zobowiązany do udzielenia odpowiedzi, przy czym może to być oczywiście odpowiedź negatywna.

Po raz kolejny podkreślić należy, iż obowiązek informacyjny określony w art. 33 ustawy ma na celu zapewnienie osobom, których dane osobowe są przetwarzane w zbiorach, dostępu do informacji o okolicznościach przetwarzania ich danych. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 lipca 2009 r. (sygn. akt I OSK 1049/08): „Nie powinno ulegać wątpliwości, że niewykonanie tego obowiązku [informacyjnego określonego w art. 33 ustawy] jest naruszeniem przepisów tej ustawy [o ochronie danych osobowych] w rozumieniu jej art. 18, uprawniającym i zobowiązującym Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie nakazania przywrócenia stanu zgodnego z prawem, a więc w sytuacji określonej w art. 33 ust. 1 i 2 tej ustawy - w przedmiocie nakazania administratorowi danych osobowych spełnienia obowiązku informacyjnego, o którym mowa w tym artykule”.

Jak słusznie wskazano w zaskarżonej decyzji w literaturze przedmiotu wskazuje się, że: „W początkowej części art. 32 u.o.d.o. wymieniono – można powiedzieć wyjściowe – roszczenie o uzyskanie wyczerpującej informacji, czy istnieje zbiór, w którym przetwarzane są dane dotyczące określonej osoby. Roszczeniu temu odpowiada zobowiązanie do udzielenia w każdym przypadku odpowiedzi po otrzymaniu odpowiedniego zapytania; zobowiązanie to obejmuje również udzielenie odpowiedzi negatywnej. Udzielenie odpowiedzi twierdzącej na podane wyżej pytanie otwiera drogę do występowania z wszystkimi dalszymi roszczeniami, w tym w pierwszym rzędzie identyfikującymi administratora danych (...)”. (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, 5. wydanie, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2011 s. 593-4).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że Skarżący przesłał do Urzędu Miasta D. wniosek z dnia [...] o udzielenie na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1-5a w związku z art. 33 ust. 2 ustawy informacji „w sprawie przetwarzanych danych osobowych w postaci plików wideo rejestrowanych przez kamery” zainstalowane w Urzędzie Miasta D. Na wniosek ten Sekretarz Miasta D. udzielił odpowiedzi pismem z dnia [...], w którym w szczególności wskazano, że do monitoringu funkcjonującego w ww. urzędzie ustawa o ochronie danych osobowych nie ma zastosowania, „gdyż zapis z monitoringu nie jest zbiorem danych osobowych”, a ponadto „celem zastosowania monitoringu nie jest utrwalanie (gromadzenie) danych obrazowych w celu odtworzenia ich w przyszłości”.

Mając na uwadze powyższe rozważania, stwierdzić należy, że ww. pismem Burmistrz poinformował Skarżącego, że nie przetwarza jego danych osobowych w zbiorze.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy brak jest podstaw do wydania przez Generalnego Inspektora w stosunku do Burmistrza Miasta D. jakiegokolwiek nakazu na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy, w szczególności nakazu usunięcia uchybień poprzez spełnienie obowiązku informacyjnego z art. 33 w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1-5a ustawy. Warunkiem wydania rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy, jest bowiem stwierdzenie istnienia stanu naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych w dacie wydania decyzji. Jak wyżej wykazano, w tej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca, gdyż z zebranego materiału dowodowego wynika, wbrew twierdzeniom Skarżącego, że Burmistrz spełnił wobec niego obowiązek informacyjny, o którego wykonanie Skarżący wnosił, poprzez poinformowanie o nieprzetwarzaniu jego danych osobowych w zbiorze.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 22 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1035/12/64210,64222).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro GODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).